

PRINS

*Een ontroerend verhaal van vriendschap en nijd
met een renpaard in de hoofdrol.*

Prins

© 2015 Erik Ameele, Antoine Emil en uitgeverij Partizaan
/BOXPress

Kaftfoto: Alastair Daniel

ISBN 9789462952355

www.partizaan.be

www.boxpress.nl

www.eratio.be

ERIK AMEELE & ANTOINE EMIL

Prins

roman

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS

www.partizaan.be

Met dank aan alle personages die, hoewel fictief, zich gewillig plooiden naar de kronkels van onze inspiratie.

Willy Welvaert, veertiger en onderhoudstechniek in een groot bedrijf. Heeft de drafspor met de paplepel meegekregen. Gepassioneerd eigenaar van enkele paarden die in het lokaal rennerscircuit worden ingezet.

Els, zijn echtgenote. Bankbediende en bezorgde huismoeder.

Emily, hun dochter. Bij het begin van het boek is ze dertien, op het einde negentien. Bezit een bijzondere gave om met paarden om te gaan. Heeft haar eigen willetje.

Damiaan, hun zoon. Een minzame, sociale blonde jongen. Twee jaar jonger dan Emily.

Robert Bombeke, handelaar en gezette vijftiger. Trok zich uit de autozwendel terug. Hoewel geen dierenvriend, waagt hij met een beginnende stal zijn kans in de paardensport. Handelt op de rand van wat wettelijk toelaatbaar is. Grof, achterdochtig en manipulatief.

Mia, zijn echtgenote. Knappe gewezen escorte. Kan verleidend en vrijpostig uit de hoek komen. Houdt van luxe en comfort.

Pablo, hun zoon. Zwarte krullen en donkere ogen. Heeft voor de paarden uit zijn vaders stal een grote affectie ontwikkeld en zich al spelend in het paardrijden bekwaamd. Bij het begin van het boek is hij elf jaar oud en met Damiaan bevriend. Op het einde is hij achttien.

Saleh, stalknecht en driver bij de stal Bombeke. Algerijn. Droomt ervan om ooit een gevierd jockey te worden.

Mathijs, vriend van Damiaan en Pablo.

Alix en Yana, een knappe tweeling met een voortvarend gedrag.

Donkerbruine Mini

Paarden

Prins, een eigenzinnige voskleurige hengst.

Grandeur, Pacha, Panache Express, Quantum.

1.

De gure lentewind belette haar om het dak open te schuiven.

Nochtans genoot Mia volop van de heerlijke geur van het donkerrode leder, het elegant getekend instrumentenbord en de feilloze automatische versnelling van haar nieuwe cabrio.

“Zo’n zaag”, zei Pablo. Hij legde haar favoriete zanger het zwijgen op en koos zijn eigen muziek.

Samen hadden ze op internet de automerken gescreeend die in hun modellenreeks een tweezitter-cabrio aanboden. Zonder met het prijskaartje rekening te houden, had hij geprobeerd de opties op te dringen die volgens hem onmisbaar waren.

Ze hield van de kinderlijke ongedwongenheid waarmee hij voor zijn mening uitkwam en zijn pogingen om, in afwezigheid van zijn vader, een mannelijke rol te spelen.

In de omgeving van de school dwaalden haar gedachten opnieuw af naar de ontvoering waarvan hij vorige maand bijna het slachtoffer was geweest.

Omdat ze het gebeuren niet met eigen ogen had gezien, probeerde ze altijd maar opnieuw het verloop van de feiten op een rijtje te krijgen. Om het aanschuiven naar de schoolparking te vermijden, had ze afgesproken hem langs het voetpad op te wachten. Hij was komen aanstappen in het gezelschap van een vrouw die had gezien hoe hij bijna ontvoerd was geworden. Zelf weinig onder de indruk, had hij bevestigd dat een man vanuit een Mini zijn naam had geroepen en hem naar binnen had getrokken. Hij had zich losgerukt, de man had het portier weer dichtgetrokken en de Mini was in volle vaart weggereden. Een donkerbruine met zwart dak, had hij er met kennis van zaken aan toegevoegd.

Geschrokken had ze de schooldirectie verweten onvoldoende waakzaam te zijn en erop aangedrongen verscherpte bewaking in te stellen.

Pablo zelf was de ernst van het voorval ontgaan. Ondervraagd door de politie, had hij op de robotfoto’s hooguit een man van

middelbare leeftijd met kort en donker haar herkend. De vrouw had de bestuurder helemaal niet gezien en zelfs niet kunnen bevestigen dat het om een Mini ging.

Wie doet zoiets en waarom? Deze vragen hadden Mia sindsdien niet meer losgelaten. Omdat het onderzoek nog niets had opgeleverd, waren ze tot dusver onbeantwoord gebleven en kon ze niets anders doen dan in het duister blijven tasten. Kan het om losgeld gaan? had ze zich samen met haar man afgevraagd. Maar omdat in dergelijk geval eerder een kind van rijke lui dan van een middenstander gevisieerd wordt, waren ze tot het besluit gekomen dat hier andere motieven in het spel moesten zijn.

Maar welke? Het was duidelijk dat niemand uit hun omgeving, zelfs al hadden sommigen redenen om jaloers of rancuneus te zijn, in staat was om hun kind te kidnappen. Bleef dan de beangstigende gedachte over dat er geen logica achter de feiten zat, maar Pablo het doelwit van een op kinderen beluste misdadiger was geweest.

“Kusje?” vroeg ze vooraleer hij uitstapte. Ze volgde hem met haar blik tot de ingang van de school.

Hij stapte met beide handen aan de riemen van zijn rugzak over de speelplaats. Naar de uithoek waar Damiaan hem opwachtte en beide vrienden zich graag afzonderden om aan elkaar hun dromen, geheimen en plannen toe te vertrouwen.

“Ik heb een nieuw mobieltje!” stak Pablo meteen van wal.

“Weeral?” vroeg Damiaan nieuwsgierig.

“Lachen, sukkel!” Hij smukte de foto op met een rode neus en maakte snel nog een reeks selfies waarop het niet aan grimassen en gekke uitdrukkingen ontbrak.

Toen het verzamel signaal klonk, vertrokken ze met een deel van de leerlingen naar het gemeentelijk zwembad. Damiaan hield van deze uitstap onder kameraden en waakte er bij aankomst over dat niemand anders dan Pablo en Mathijs met hem het kleedhokje deelde.

Hij was nochtans te lui om van de zwemsport te houden. Liever dan baantjes te zwemmen, bracht hij de tijd drijvend op het water door. Lachend om Mathijs die hem nabootste, als een knipmes in tweeën plooide en spartelend naar de diepte zonk.

Pablo stond met gestrekte armen op de springplank. Hij wist dat Damiaan naar hem keek en bewondering had voor de durf waaraan het hemzelf ontbrak. Hij duwde zich af en dook kaarsrecht het water in. Volgens de regels van hun traditioneel spelletje ging hij vervolgens als een haai op zoek naar zijn drijvende prooi, zwom onder Damiaans rug door en trok hem aan zijn voeten naar de bodem. Dan volgde de redding van de verdrinkingsdood waarbij Damiaan, snakkend naar adem, door zijn redder naar de rand werd gebracht.

Toen een fluitsignaal aan de waterpret een einde maakte, haastten de leerlingen zich joelend naar de kleedhokjes. Terwijl Damiaan en Mathijs in de nauwe ruimte het effect van koud water op de grootte van hun piemel bespraken, deed Pablo moeite om zich, met een handdoek rond zijn lenden, af te drogen en te verkleden.

Op de terugweg liepen ze, vermoeid door het spelen en zwemmen, zwijgzaam naast elkaar.

“Mijn vader krijgt dat paard niet getemd!” zei Pablo plots.

“Prins?” vroeg Mathijs.

“Ja.”

“Hij ging er nogal tegen te keer!” reageerde Mathijs die tijdens het voorbije weekend de stallingen van Pablo’s vader had bezocht en gezien had hoe hij het jonge dier had geslagen.

“Hij moet leren wie zijn meester is.”

Opgeschrikt vroeg Damiaan: “Wat deed hij dan?”

“Hem met een stok op de rug slaan!”

“Wat?! Zijn jullie paardenliefhebbers?”

“Wij winnen tenminste.”

“Ja, maar hoe!” zei Damiaan die thuis had opgevangen dat Pablo’s vader soms oneerlijke praktijken toepaste.

Tijdens de stilte die volgde, kon Damiaan de mishandelde hengst niet uit zijn hoofd zetten. Beweerde zijn zus niet dat een harde aanpak niet loont en een paard beter luistert als het vertrouwen heeft? Bovendien begreep hij niet dat zijn vriend, die zelf regelmatig slaag van zijn vader kreeg, hiervoor geen begrip opbracht.

Maar in plaats van hierop in te gaan, veranderde hij van onderwerp.

“Komen jullie zondag naar de drafrennen?”.

“Ja, met Prins voor het eerst in de categorie van de driejarigen.”

“Wij doen mee met Pacha”, zei Damiaan verheugd omdat ze samen de zondagnamiddag zouden doorbrengen.

2.

Saleh was een goedgebouwde jonge Algerijn die al een heel parcours had afgelegd. Hij had als kind zijn ouders bij een auto-ongeval verloren, maar was liefdevol door zijn grootouders opgevangen.

Vanuit hun boerderij, gelegen in een oase aan de rand van de woestijn, had hij met Albaco de omliggende zandvlakten verkend en de onmetelijke duinen op en neer gereden. Het Berberpaard met een groot uithoudingsvermogen, vurig temperament maar gewillig karakter, was zijn toeverlaat geweest. Ettelijke keren waren ze samen en volledig op elkaar vertrouwend, de nacht ingetrokken en hadden ze zich door de immense sterrenhemel laten leiden.

Toen zijn horecaopleiding de mogelijkheid bood om in België een stage te lopen, had hij geen ogenblik getwijfeld. De paardensport heeft er een goede reputatie en misschien heb ik er de kans om jockey te worden, had hij gedacht. De hotelketen waar hij tewerkgesteld werd, was over zijn prestaties tevreden geweest en had voorgesteld zijn stage na afloop in een

arbeidsovereenkomst om te zetten, een opportuniteit die hij met beide handen had aanvaard.

Twee jaar geleden had Robert Bombeke, die zich uit de autowereld terugtrok om een plaats in het paardenmilieu te verwerven, hem een baan als stalknecht en driver aangeboden. Hoewel hij ambitie had om als winnaar met zijn foto - trofee en bloemen in de hand - in de krant te prijken, had hij aanvaard om tegen een minimumloon in de beginnende stal Bombeke aan de slag te gaan.

Maar hij had al vlug in de gaten gekregen dat zijn baas met paarden weinig voeling had en snel bedrijfsrendement belangrijker dan hun welzijn vond. Telkens hij merkte dat de dieren onder zijn harde aanpak te lijden hadden of onevenwichtig voedsel toegediend kregen, probeerde hij voor hen op te komen.

Hetzelfde gold bij de aanschaf van materiaal.

Enkele dagen geleden, toen voor Prins een juist bit moest gevonden worden, had zich tussen beide mannen een incident voorgedaan. Saleh had uitgelegd dat elk soort mondstuk een specifieke inwerking heeft en slechts past wanneer het ook de voorkeur van het paard geniet. Hij had al zijn overtuigingskracht moeten aanwenden om duidelijk te maken dat een slecht ingezet mondstuk een paard kan verwonden en zelfs averechtse reacties uitlokken. Pas toen hij uit veiligheidsoverwegingen met opstappen gedreigd had, had Robert ingebonden en hem het bit laten kiezen.

In het vooruitzicht van Prins' eerste wedren, stonden beide mannen nu op het punt hem een lichte training te geven. Hieruit moest blijken of zijn bit paste en hij hun bevelen opvolgde.

De driejarige, voskleurige hengst met blonde manen en een mooie volle staart, had een sterk karakter en was bijzonder dominant. Zijn krachtige spiermassa liet veronderstellen dat hij over bijzondere capaciteiten beschikte. Hij stamde af van